

ТОМ ГОДУИН НЕУМОЛИМОТО УРАВНЕНИЕ

Превод от английски: Цвета Христова, 1964

chitanka.info

Той не бе сам.

Това показваше бялата стрелка на миниатюрния уред на командния пулт.

Но освен него в командната кабина нямаше никого. Чуваше се само шумът на двигателя. И все пак бялата стрелка пълзеше нагоре. Когато малкият кораб се откъсна от „Звезден прах“, тя стоеше на нула, а сега се движеше. Това означаваше, че зад вратичката на товарното помещение има някакво тяло, излъчваше топлина.

Това можеше да бъде само живо човешко тяло.

Той се облегна в креслото. Бе пилот на КЕП, много пъти бе виждал смъртта и винаги без колебания изпълняваше всичко, което се изискваше от него. Но даже и за пилот на КЕП бе нужно известно време, за да си наложи да прекоси командната кабина и хладнокръвно, без разсъждения да убие човека, когото никога преди това не бе срещал.

Но такъв бе законът, ясно и лаконично формулиран в точка осма на мрачния параграф „л“ на междупланетната инструкция: „Всеки пътник, открит на КЕП по време на полет, подлежи на незабавно унищожение.“ Такъв бе законът и той не допускаше никакви отклонения. Продиктуван бе не от някакъв човешки каприз, а от условията на границите на обитаемия свят. Когато човекът излетя извън пределите на слънчевата система и започна завоюването на галактиката, възникна необходимостта да се организират постоянни съобщения с преселниците и изследователските групи, които работеха на новите планети. С напрегнатите усилия на човешкия гений бяха създадени огромни звездни кораби. Построяването на всеки кораб изискваше много време и колосални средства. Корабите се появяваха на различните планети строго по график и отнасяха заселниците към новите светове. Те никога не се отклоняваха от графика: всяка задръжка би нарушила редовните съобщения между старата Земя и новите светове на Границата.

Все пак често се налагаше извън разписанието да се оказва помощ или да се снабдяват с оборудване и продоволствие групи хора на една или друга планета. Точно такова предназначение имаха корабите за екстрена помощ — КЕП. Малки, крехки, направени от леки метали и пластмаси, те лесно се поместваха в корпуса на звездолета. Имаха малък ракетен двигател, който разходваше

сравнително малко гориво. Всеки звездолет имаше на борда си четири КЕП. Щом се получи сигнал за помощ, най-близо намиращият се звездолет изпращаше КЕП с товар, а след това продължаваше своя път.

Звездолетите бяха снабдени с атомни двигатели и не се нуждаеха от течното ракетно гориво, което използваха корабите за екстрена помощ. Те можеха да носят само много ограничен запас от това тежко гориво и затова се налагаше то да се изразходва извънредно икономично. Кибернетичните изчислителни машини определяха курса, масата на КЕП, на пилота, на товара и на необходимото количество гориво. Изчисленията им бяха много точни и, естествено, не включваха допълнителното тегло на непредвиден пътник.

„Звезден прах“ бе приел сигнала на една от изследователските групи, работещи на Вуден. Шестима души бяха заболели от треска, причинена от ухапването на зелената мушица „кула“, а целият им запас от ваксина бе унищожил ураганът, разразил се предишния ден над лагера им.

Щом получи сигнала, „Звезден прах“ намали скоростта си и от борда му излетя КЕП с малък товар ваксина. И ето, след час уредът показваше, че в товарното помещение освен малката картонена кутия с ваксина се намира и живо същество. Пилотът впери поглед в тясната бяла вратичка. Зад нея живееше и дишаше човекът, който трябваше да узнае, че убежището му е открито твърде късно. Пилотът с нищо не можеше да му помогне. Заради добавъчното тегло на пътника нямаше да му стигне горивото при убиването на скоростта; изразходвал всичкото си гориво, КЕП ще започне стремително да пада. Корабът заедно с пилота и пътника ще се вреже в повърхността на планетата и ще се превърне в купчина човешки кости и парчета метал. Като се беше скрил в кораба, човекът сам бе подписал смъртната си присъда.

Пилотът отново погледна предателската бяла стрелка и стана. Това, което му предстоеше да извърши, бе тежко и за двамата и колкото по-скоро всичко свършеше, толкова по-добре. Той прекоси командната кабина и се спря пред бялата вратичка.

— Излизайте! — заповедта прозвуча рязко и отсечено.

Зад вратата се чу лек шум и после отново стана тихо. Той си представяше свилия се в ъгъла пътник, осъзнал изведнъж ужасните последици на лекомислената си постъпка.

— Казах — излизайте!

Той чу как човекът се раздвижи, за да изпълни заповедта му. Чакаше, вперил очи във вратата. Ръката му лежеше на дръжката на атомния пистолет, който висеше на пояса му.

Вратата се отвори и оттам се появи усмихнат пътник.

— Добре, предавам се. Какво ще стане сега?

Пред него стоеше девойка.

Той мълчаливо я гледаше. Ръката му се смъкна от пистолета. Това бе ужасно. Пътникът се оказа девойка, която нямаше още и двадесет години. Къдравата ѝ кестенява главица едва стигаше до рамото му. Тя повдигна към него усмихнатото си лице и очите ѝ го гледаха безстрашно и очаквателно.

Ако въпросът бе зададен от самоуверения глас на мъж, той би отговорил решително и бързо. Ще откъсне опознавателния му жетон и ще отвори люка. В случай на съпротива ще употреби и пистолета. Всичко би се свършило само за няколко минути и тялото на случайния пътник щеше да бъде изхвърлено в безвъздушното пространство. Всичко щеше да бъде съвсем просто, ако пътникът бе мъж.

Той се върна при креслото си и покани с жест девойката да седне на стоящата до стената кутия с контролни прибори. Щом видя мрачното му лице, девойката престана да се усмихва. Тя приличаше на виновно кученце, което са хванали на местопрестъплението и знае, че го очаква наказание.

— Още нищо не сте ми казали — започна плахо тя. — Виновна съм. Сигурно ще трябва да платя глоба?

Той рязко я прекъсна:

— Защо се скрихте на КЕП-а?

— Исках да видя брат си. Той работи на Вуден. Не съм го виждала цели десет години, откакто напусна Земята.

— Закъде пътувахте със „Звезден прах“?

— За Мимир. Назначиха ме там на работа. Брат ми през цялото време ни изпращаше пари — на татко, на мама и на мен. Той плащаше и за курсовете ми за изучаване на езици. Свърших предсрочно и ми предложиха място на Мимир. А Джери може да напусне Вуден и да дойде на Мимир най-рано след една година. Не ми се чакаше цяла година и се скрих тук. Аз, естествено, разбирах, че нарушавам някакви си правила...

Нарушавам някакви си правила! Тя не бе виновна, че не знаеше законите. Тя бе живяла на Земята. Там не разбираха, че законите на Границата са по необходимост жестоки и безжалостни, също като средата, която ги бе породила.

— Брат ви знае ли, че летите за Мимир?

— Разбира се. Още преди месец му съобщих, че съм завършила курсовете и че отлитам за Мимир със „Звезден прах“. След една година той ще получи повишение и тогава ще поиска да по прехвърлят на Мимир.

— Как се казва брат ви?

— Крос. Джери Крос. Той работи в група две. Познавате ли го?

Ваксината трябваше да се достави на група едно. Група две се намираше на осем хиляди мили от нея, зад Западното море.

— Не, никога не съм го срещал.

Той се извърша към пулта и забави спирането, макар добре да знаеше, че това не ще предотврати неизбежния край. Той правеше всичко, поне още малко да го отложи. Девойката, усетила сътресението, леко се понадигна от учудване.

— Сега летим по-бързо, нали? Защо? — запита тя.

— За да пестим горивото.

— Значи е малко?

Той не отговори. След това запита:

— Как успяхте да се скриете в кораба?

— Чух, не изпращат КЕП за Вуден. Промъкнах се в товарната камера. Сама не зная как успях. Всичко ми изглеждаше така просто: ще попадна на Вуден, ще видя брат си. А сега, като гледам мрачното ви лице, разбирам, че постъпката ми не е била много разумна.

Тя отново му сте усмихна.

— Аз ще бъда примерен престъпник. Глобата ще платя. Мога да ви бъда още и полезна. Умея да готвя и да кърпя дрехи и въобще зная много полезни неща. Даже мога да се грижа и за болни.

Защо тя не бе мъж, преследваш свои тайни и користни цели, или престъпник, избягал от правосъдието с надежда да се запилее завинаги в огромния нов свят. Никога досега пилот на КЕП не бе попадал на такъв пътник. Сред малкото промъквали се на кораба имаше хора долни и егоисти, жестоки и опасни, но никога още на борда на КЕП не

се бе появявала такава синеока усмихната девойка, готова да плати глоба и да върши всякаква работа само за да види брат си.

Той се извърна към командния пулт и натисна копчето за повикване на „Звезден прах“. Това бе безполезно, но той беше длъжен да опита всички средства.

От приемника се зачу глас:

— Слуша „Звезден прах“. Съобщете опознавателните данни и докладвайте.

— Бартон. КЕП 34ГП. Извънредно. Викам командира на кораба, Делхарт.

Девойката мълчаливо го наблюдаваше. Тя вече не се усмихваше.

— Искате да се върнат за мен ли? Няма ли да мога да видя брат си?

Приемникът щракна:

— Бартон! — раздаде се резкият глас на Делхарт. — Какво сте се разбързали?

— Пътник.

— Пътник? — във въпроса прозвуча удивление. — Тогава защо ме викате. Открили сте го навреме, непосредствена опасност няма. Свържете се с корабното Информационно бюро, за да съобщят на близките.

— Пътникът е още на борда и обстоятелствата не са съвсем обикновени...

— Необикновени ли? — прекъсна го командирът. В гласа му явно се долавяше нетърпение. — Много добре ви е известно, че имате малко гориво. И не по-зле от мен знаете закона: „Всеки пътник, открит на КЕП по време на полет, подлежи на незабавно унищожение“.

Бартон чу как девойката изпищя.

— Пътникът е девойка.

— Какво?!

— Искала е да се види с брат си. Тя е още съвсем дете. Не си е давала сметка какво прави.

— Ясно — гласът се смекчи. — Много ми е жал, Бартон, но звездолетът не може да се отклони от графика. От това зависи животът на твърде много хора. Разбирам напълно какво чувствувате, но не съм в състояние да променя нещо, както и вие. Изпълнете дълга си. Съединявам ви с Информационното бюро.

Гласът в приемника замлъкна, Бартон се обърна към девойката. Тя го гледаше с изплашени, широко отворени очи.

— За какво говореше? Какво сте длъжни да направите? Да ме унищожите? Какво има предвид? Това не може да бъде!

Оставаше малко време и той не можеше да я лъже.

— Той каза това, което трябваше.

— Не!

Девойката отскочи от него, сякаш той се канеше да я удари.

— Не може да бъде. Вие не сте с ума си. Какво говорите!

— Много ми е мъчно — той се стараеше да говори с нея колкото е възможно по-меко. — Трябваше по-рано да ви кажа, но исках да направя всичко, което е по силите ми. Вие чухте какво каза командирът, нали?

— Това е невъзможно. Ако ме изхвърлите, аз ще умра.

— Да.

Тя следеше погледа му, мъчейки се да прочете в него истината, и недоверието в очите ѝ се смени с ужас. Притисна се до стената, мъничка и беззащитна като мека парцалена кукла. Изглежда, у нея угасна и последната искрица надежда.

— И вие възнамерявате да направите това? Искате да ме убиеете?

— Много ми е мъчно — каза той. — Вие даже не можете да си представите как ми е жал за вас. Но никой във вселената не е в състояние да измени нещо.

— Викам КЕП — раздаде се металически глас в приемника. — Говори Информационното бюро. Дайте опознавателните данни.

Бартон стана от креслото и се приближи към девойката. Тя конвулсивно се вкопчи в кутията. Лицето ѝ бе съвсем бяло.

— Вече?

— Трябва ми вашият опознавателен жетон — каза той.

С треперещи пръсти тя напипа висящата на шията ѝ верижка, към която бе прикрепен малък пластмасов диск. Пилотът ѝ помогна да свали диска и се върна на мястото си.

— Съобщавам данните. Опознавателен номер Т837...

— Момент — прекъсна го гласът. — Времето на изпълнението на присъдата?

— Ще ви съобщя по-късно.

— По-късно ли? Та това не е по правилата. Най-напред трябва да дадете точното време на смъртта...

С огромно усилие той удържа гласа си да не трепне.

— Тогава нека да не бъде по правилата. Запишете най-напред останалите данни. Пътникът е девойка и всичко слуша. Можете ли да разберете това?

Настъпи тишина. После гласът каза:

— Извинете. Продължавайте.

Той зачете много бавно, за да й даде възможност да се съвземе от първия ужас и постепенно да свикне с мисълта за неизбежното.

— Номер T8374 тире 54. Име — Мерилин Ли Крос. Пол — женски. Родила се е на 7 юли 2160 година. („Тя е само на осемнадесет години“ — мина през ума му.) Ръст — 5 фута и 3 дюйма. Тегло — 110 фунта.

Изглеждаше странно, че толкова малко тегло можеше да унищожи целия кораб.

— Коси — кестеняви. Очи — светлосини. Телосложение — крехко. Кръвна група — 0. („Господи, кому са нужни тези сведения“ — помисли си той.) Краен пункт — Порт-Сити, Мимир.

Той свърши и каза:

— Ще ви извикам по-късно.

После отново се обърна към девойката. Тя се беше притиснала до стената и го гледаше като хипнотизирана.

— Те искат да ме убият? А аз нищо не съм направила. Не съм сторила никому зло. Искях само да видя брат си.

Напрежението в гласа ѝ бе изчезнало и тя говореше като изплашено и объркано дете.

— Съвсем не е така, както мислите — каза той. — Никой не иска да ви убива. Никой не би допуснал това, ако зависеше от хората.

— Но тогава защо? Аз не разбирам.

Той ѝ обясни създалото се положение. Тя дълго мълча, а когато най-после заговори, в очите ѝ вече нямаше ужас.

— Значи само заради това, че имате малко гориво?

— Да.

— И аз трябва да умра, за да не загинат още седем души?

— Точно така.

— И никой не иска смъртта ми?

— Никой.

— Тогава... Уверен ли сте, че нищо не може да се направи? Нима хората не биха ме спасили?

— Всички с радост биха ви помогнали, но никой нищо не може да направи. Единственото, което можех да сторя, бе да повикам „Звезден прах“.

— Абсолютно ли сте убеден в това? Може би има други звездолети?

Тя с вълнение очакваше отговора му.

— На разстояние четиридесет светлинни години няма никакъв друг кораб. Никой нищо не може да измени.

Тя наведе очи и нервно заоправя гънките на роклята си. Постепенно ще свикне с мисълта за страшната си съдба, но за това трябваше време, а й оставаше още съвсем малко.

Корпусът на кораба нямаше охладителна инсталация. Преди да навлезе в атмосферата, трябваше да се намали скоростта му до средното ниво. А сега те се приближаваха със скорост, надвишаваща установената от изчислителните машини. Още малко и отново ще трябва да се включат спирачните двигатели; тогава теглото на девойката щеше да се превърне в много важен фактор, непредвиден от изчислителните машини при определяне на количеството гориво. Тя ще трябва да напусне кораба, преди да започне отново спирането. Друг изход нямаше.

— Колко още мога да остана тук?

Бартон трепна: въпросът й прозвуча като ехо на собствените му мисли. Колко? И той сам не знаеше. Това бе известно само на изчислителните машини. Той можеше да съобщи новите данни: теглото на девойката и точното време, когато бе намалил спирането. Тъкмо мислеше да повика „Звезден прах“, и от приемника се зачу гласът на командира:

— Бартон, Информационното бюро съобщи, че не сте завършили рапорта си. Защо сте намалили спирането?

Командирът се бе вече досетил.

— Може ли изчислителните машини да направят нови изчисления и да ми съобщите докога мога ща забавям спирането. Теглото е 110, спирането намалих в 17,15.

— Предавам сведенията на изчислителните машини — каза Делхарт.

Пилотът и девойката зачакаха.

Хронометърът показваше 18,10, когато отново се зачу гласът на командира:

— Трябва да възобновите спирането в 19,10.

Девойката погледна хронометъра.

— Това ли е времето, което ми остава? — запита тя.

Бартон мълчаливо кимна и тя сведе очи. Той започна бавно да записва поправките в курса.

Беше вече 18,20, когато девойката се размърда.

— Това ли е единственият изход? — запита тя.

Той се извърна към нея.

— Сега разбирате, нали? Никой не би допуснал това, ако имаше и най-малка възможност нещо да се измени.

— Разбирам. Нямах представа какво правя, когато се скрих на кораба.

Тя бе нарушила закона, установен от хората, „Не влизай“ и това бе довело до нарушаване на физическия закон: количеството гориво h , обезпечаващо благополучното кацане на местоназначението на КЕП с маса m , ще се окаже недостатъчно, ако масата бъде $m + x$. КЕП се подчиняваше само на физическите закони и дори планини от човешко съчувствие не можеха да ги изменят.

— Страхувам се. Не искам да умра. Искам да живея, но никой нищо не прави, за да ме спаси. Никого не трогва това, че аз ще умра.

— Всички се вълнуваме за вашата съдба — каза той. — И всеки направи това, което бе във възможностите му. А повече нищо не може да сторим.

— Още мога да разбера, че не стига горивото — с тъга произнесе тя. — Но защо трябва да умра за това? Точно аз...

Тя не можеше да се помири с тази мисъл. Тя бе дошла от света на топлото слънце, музиката, лунната светлина и не познаваше суровия и труден живот на Границата. Тя нищо не знаеше за този свят, където човешкият живот бе така крехък и ефимерен като морската пяна, разбиваща се в скалистия бряг.

— Как ужасно бързо стана всичко. Само преди час летях към Мимир, а сега трябва да умра. Никога вече не ще видя Джери, мама,

татко. Никога... нищо... не ще... видя.

Бартон се извърна към екрана на телевизора. Искеше да ѝ даде възможност сама да се справи с тежкото чувство на страх, след което трябваше да настъпи спокойното примирение със съдбата.

На екрана ясно се виждаше Вуден, обвит в синкавия воал на атмосферата. Нощта скоро щеше да настъпи и въртенето на Вуден щеше да отдалечи лагера от зоната, достъпна за радиолокатора на КЕП. Оставаше още малко време и Бартон не знаеше ще успее ли тя да поговори с брат си. Вляво се показва крайт на Западния континент. На пет хиляди мили навътре се намираще брегът на Западното море, където бе лагерът на група две. Точно отгук бе налетял ураганът, който бе унищожил част от зданието и склада с медицинските запаси.

Тук, на Границата на обитаемите светове, силите на природата понякога унищожаваша тези, които проправяха пътя за човечеството. Тези сили бяха глухи и слепи и хората отдавна бяха разбрали, че не могат да очакват от тях пощада и че е безполезно да ги проклинат. Тези сили се подчиняваха само на законите на природата. Хората можеха да познават законите, но нямаха власт да ги изменят. Звездите на галактиката извършваха своето вечно движение, не познаващи нито ненавист, нито състрадание. Хората от Границата добре знаеха това. Но как би могла да разбере девойка, дошла от Земята, че количеството гориво h не гарантира кацането на КЕП, ако масата му е равна на $m + x$!

За брат ѝ, за родителите ѝ тя бе мила осемнадесетгодишна девойка, но за законите на природата тя бе просто x , нежелателно събираемо в неумолимото уравнение.

— Може ли да напиша писмо? — запита тя. — Искам да пиша на мама и на татко. И после, много бих искала да поговоря с Джери. Ще ми разрешите ли да поговоря с него.

— Сега ще се опитам да го намеря.

Той включи радиопредавателя и натисна сигналния бутон.

— Говори КЕП. Джери Крос при вас ли е?

— Джери? Той излетя с хеликоптер заедно с двама сътрудници. Скоро трябва да се върне.

— Можете ли да ме свържете с хеликоптера?

— Приемникът им не работи. Да не се е случило нещо?

— Да. Много ми е нужен. Щом се върне, нека веднага да ме повика.

Той откъсна парче от лентата, закрепена за пулта, и подаде на девойката листа и молив.

— Ще напиша и на Джери — каза тя. — Той може да не се върне навреме в лагера.

Тя започна да впише. Пръстите ѝ трепереха.

Самотно беззащитно дете. Тя искаше да каже на близките си последно прости. Да излее цялата си душа, да им каже, че ги обича, да ги утеши и да им обясни, че никой не е виновен. Навярно им пишеше, че никак не ѝ е страшно. Това бе лъжа, смела лъжа, която караше сърцето ѝ по-силно да се свива.

Хронометърът показваше 18,37, когато тя сгъна листчето на четири и написа адреса. После се зае с второто писмо. На два пъти поглежда хронометъра, сякаш се боеше, че черната стрелка ще достигне съдбоносната цифра, преди да е успяла да свърши. Беше вече 18,45, когато тя му подаде двете писма.

— Как мислите, дали Джери ще се върне навреме?

— Според мен, да.

Тя нервно въртеше молива.

— Искан ми се да чуя гласа му и тогава може би не бих се чувствувала така самотна. Аз съм страхлива и не мога да победя това чувство.

— Не — каза той, — на вас ви е страшно, но това не е страхливост.

Погледът ѝ се плъзна от хронометъра към вратичката на люка.

— Не ви ли се струва, че тук е студено? — плахо запитва тя.

Той я погледна удивен. Температурата в кабината бе нормална, но въпреки това каза:

— Да, по-студено е, отколкото трябва да бъде. — Той посочи екрана на телевизора. — Джери се намира в тази част на Вуден, която е в сянка. Въртенето на планетата ще попречи на връзката. Остава малко време. Ако се върне скоро, сигурно ще успеете да говорите с него.

— Той има даже по-малко време от мен?

— Страхувам се, че да.

— Тогава — тя се изправи и погледна решително към люка, — може би по-добре ще бъде за мен и Джери да свърша всичко веднага.

„Тя очаква, че няма да се съглася с нея“ — помисли си Бартон, затова каза:

— Тежко ще му бъде, когато узнае, че не сте го дочакали.

— На всички ще им бъде тежко, на всички, които обичам. А не бих искала да им причинявам болка. Та аз не нарочно.

— Вие в нищо не сте виновна. Те всичко ще узнаят и ще разберат.

— Отначало се боях да умра, страхувах се и мислех само за себе си. Сега разбирам колко егоистично съм разсъждавала. Най-страшно е не че ще умреш, а че никога вече никого не ще видиш, че не ще можеш да кажеш на близките си как си им благодарна за жертвите, които са понасяли, за да направят живота ти по-щастлив. Едва сега, когато трябва да умреш, започваш да гледаш на всичко с други очи и ти става непоносимо тъжно, че не си им казал всичко, което си могъл да им кажеш.

След като помълча малко, тя каза:

— И все пак аз се страхувам. Не ми се иска Джери да почувствува това. Ако се върне навреме, ще се държа така, като че ли съвсем не ми е страшно. И аз...

Прекъсна я силно, настойчиво позвъняване.

— Джери! — тя скочи. — Джери!

Бартон бързо завъртя регулатора и запита:

— Джери Крос?

— Да — отвърна разтревожен глас. — Лоши новини ли?

Тя отговори вместо Бартон. Малката ѝ студена ръка лежеше на рамото му.

— Хелоу, Джери! — гласът ѝ едва забележимо потрепваше. — Искях да те видя.

— Мерилин? Какво правиш в КЕП-а?

— Искях да те видя — повтори тя — и се скрих на кораба.

— Ти си се скрила в КЕП-а?

— Да. Не знаех как може да свърши това.

— Мерилин! — това бе отчаян вик на човек, който губи последна надежда. — Какво си направила?

— Аз... Аз... нищо...

Малката ѝ студена ръка конвулсивно стискаше рамото на Бартон.

— Не бива, Джери! Исках да те видя. Не исках да те огорчавам, Джери!

Нещо топло капна на ръката на Бартон. Той стана от креслото, настани я в него и изви микрофона така, че да ѝ е по-удобно. Сдържани ридания я задушаваша.

— Не плачи, Мерилин — гласът му изведнъж стана топъл и нежен. — Не плачи, сестричке. Ти не бива да плачеш. Не се страхувай, мила.

— Аз... аз... — долната ѝ устна затрепери и тя я захапа. — Не исках да плача. Исках само да се простя с теб, защото вече е време.

Гласът бързо и повелително запита:

— КЕП! Проверихте ли данните на изчислителните машини?

— Преди един час се свързах със „Звезден прах“. Те не могат да се върнат. На разстояние четиридесет светлинни години няма никакъв друг кораб.

— Той се опита да ми помогне, Джери — устните ѝ вече не трепереха, но ръкавите на блузката ѝ бяха съвсем мокри, тъй като през цялото време бършеше сълзите си. — Никой не може да ми помогне. Повече няма да плача.

Гласът се чуваше все по-слабо. Бартон завъртя докрай регулатора.

— Излиза от радиосферата — каза той. — След минута гласът съвсем ще изчезне.

— Вече лошо се чуваш, Джери! — каза тя. — Трябва да се простим. А аз исках толкова много неща да ти кажа. Но може би някога пак ще се срещнем. Може би звънливата песен на чучулигата, за която си ми разказвал, ще ти напомня за мен. Може би понякога ти просто ще чувствуваш, че съм до теб. Искам само така да си спомняш за мен, Джери.

От микрофона се зачу сподавен шепот:

— Само така, Мерилин. Само така...

— Времето изтече, Джери. Аз трябва... довиж...

Устата ѝ се изкриви. С мъка сдържаше сълзите си. Но когато отново заговори, гласът ѝ звучеше ясно и естествено:

— Прощавай, Джери!

Студеният метал на приемника предаде последните, едва доловими думи:

— Прощавай, сестричке!

Настъпи тишина. Девојката седеше неподвижно, сякаш все още се вслушваше в последните думи на брат си. После се извърна към люка. Бартон повдигна черния лост. Вътрешната вратичка на люка отскочи и разкри празна малка камера. Тя бавно се запъти към нея. Вървеше, вдигнала високо глава; кестенявите ѝ коси падаха на раменете. Малките крака с белите обувчици крачеха уверено и спокойно. Той не стана да ѝ помогне. Тя стъпи в люка и се обърна към него. Само пулсиращата вена на шията ѝ издаваше как лудо бие сърцето ѝ.

— Готова съм — каза тя.

Той натисна лоста и вратичката, последната бариера между живота и смъртта, щракна и се затвори. Девојката изчезна в мрака.

Бартон с мъка се довлече до креслото си. Корабът плавно падаше. Бялата стрелка на уреда, измерващ температурата в товарното помещение, стоеше на нула. Неумолимото уравнение бе удовлетворено. Той бе сам, но все още усещаше присъствието на девојката, думите ѝ като ехо звучаха в ушите му:

„Защо трябва да умра? Аз не съм направила нищо лошо, за да бъда убита!“

Публикувано в алманах „Спектър’64“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.